

stek uit de hand van zijn meester ontving, en dat hij meende dat alleen die meester kon voltooien. En toch het doel mijner studie mag voortaan geen minder zijn dan in Gereformeerden geest een Kerkgeschiedenis van Nederland te schrijven, waarin met de acribie van een Acquoy en den historischen zin van een Fruin het hoogere beginsel des geloofs wordt vereenigd.

Daaraan mijne krachten te wijden, is de beste dank, dien ik hem voor dit offer brengen kan. Maar ik gevoel, dat het magnis in voluisse hier niet genoeg is. Hoe hooger men het ideaal stelt hoe meer de kleinheid van eigen kracht wordt besent. Daarom wendt mijn oog zich naar Hem, die de Bron en Springader van alle ware wetenschap is en in wiens Naam het beginsel ook mijner hulpe staat.

Mijne Heeren, Directeuren der Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag, de eervolle onderscheiding, die mij te beurt viel, toen gij mij op zoo jeugdigen leeftijd geroepen hebt tot het gewichtige ambt van Hoogleraar aan de Vrije Universiteit, heeft mij met dankbaarheid jegens U vervuld. Dien dank thans openlijk uit te spreken, is mij een bekenis. En ik doe dat niet alleen om de eere, die mij daarmee persoonlijk ten deel viel, maar vooral, omdat uit deze daad uw zeer ernstig voornemen bleek om de Hoogeschool, wier zorg aan U is toebetrouwd, te bevestigen en te versterken. Dat ik niet zonder smart Frieslands hoofdstad verliet, waar God mij een ruimen en niet ongezegenden werkkring in zijn Kerk had geschonken, is door ik verstaan, toen gij mij vergundet niet plotseling dien arbeid af te breken, maar ge hebt recht geoordeeld, toen ge meendet, dat ik wel hebde een roeping zou opvolgen, waardoor ik niet alleen de Wetenschap, maar ook de Kerk van Christus bij de opleiding harer kinderen, dienen kon. Moge het hooge vertrouwen, dat gij mij geschonken hebt, niet teleurgesteld worden, en aldus U de moed worden geschenkt op den thans ingeslagen weg voort te gaan. Niet de Theologische faculteit alleen roept om versterking van haar kracht.